

هیپنوتیزم درمانی

هوشیاری در اعماق بی‌هوشی

براساس تحقیقات علمی، مشخص شده که در جریان بی‌هوشی برای انجام عمل‌های مهم جراحی، در شرایطی که گروه جراحی با خیال راحت، بدون توجه و ناآگاهانه، مطلب‌هایی را بیان می‌دارند، به‌خصوص اگر این مطلب‌ها برای بیمار، ناامیدکننده یا توهین‌آمیز باشند، ممکن است پیامدهایی را برای بیمار به‌دنبال داشته باشد.

به‌دنبال خواهد داشت. در حدود سال‌های پس از ۱۹۳۰ میلادی، دکتر «میلتون اریکسون»، اسطوره و نابغه‌ی هیپنوتیزم‌درمانی و پژوهش‌گر دیگری به‌نام دکتر «لسلی لکرون» به‌صورت جداگانه، متوجه موضوعی شدند که در سال ۱۹۳۳ میلادی طی دو مقاله‌ی جداگانه و در یک همایش علمی بیان کردند: «برای ما ثابت شده که بیماران در جریان عمل‌های جراحی و در شرایط بی‌هوشی عمیق، خیلی بیش‌تر از آن‌چه گروه جراحی فکر می‌کنند، سخنانی که در جریان عمل‌های جراحی با سهل‌انگاری و بی‌توجهی بیان می‌شوند، می‌شنوند و این سخنان پس از پایان جراحی، روی برخی از کارهای آنان، اثر می‌گذارد.»

دکتر «اریکسون» به‌علت مشغولیت‌های علمی و اداری زیاد، این موضوع را به‌طور جدی تعقیب نکرد ولی دکتر «لسلی لکرون» با پزشک دیگری به نام دکتر «دیوید چیک» تحقیق‌های زیادی در این زمینه انجام دادند و زمانی که حجم زیادی از اطلاعات علمی و از آن مهم‌تر،

در روزها و حتی ماه‌های بعد، با روش‌های پیشرفته‌ای که توسط هیپنوتیزم علمی در دست هستند، می‌توان از طریق ارتباط کلامی یا غیرکلامی، تمام یا قسمتی از گفته‌ها و اتفاق‌هایی را که در زمان بی‌هوشی، بیان شده یا انجام شده‌اند مانند سایر خاطره‌ها، از بایگانی ناخودآگاه بیمار، استخراج کرد و گاه خودبه‌خود هم این مطلب‌ها به سطح آگاهی و بیان بیمار می‌آیند و گفته می‌شوند.

مطلب‌های ناراحت‌کننده‌ای که در حین عمل جراحی توسط اعضای تیم جراحی بیان می‌شوند، به‌صورت خاطره در بایگانی عظیم ناخودآگاه بیمار، ضبط و ثبت شده و پس از پایان عمل جراحی، به شکل عارضه‌های بعد از عمل مانند دردهای شدید، استفراغ‌های طولانی، اختلال در دفع ادرار و... بروز می‌کند. برعکس، اگر کلمه‌های امیدبخش و روحیه‌بخش در اتاق عمل و در اعماق بی‌هوشی، گفته شوند و به گوش بیمار برسند، پس از پایان عمل، موجبات کاهش درد و عارضه‌ها و تسریع در بهبودی و مرخص شدن از بیمارستان را